ARREST VAN HET HOF
VAN 18 NOVEMBER 1975 [1]

SpA Unil-It.
tegen Italiaanse Administratie van de Staatsfinanciën
(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Corte Suprema di Cassazione)

Zaak 30-75

Samenvatting

Landbouw — Gemeenschappelijke marktordening — Invoer — Intracommunautaire heffing — Voorwaarden — Vervulling — Bewijs — Certificaat DD 4 — Nationale uitvoeringsmaatregelen — Ontbreken — Andere bewijsmiddelen — Toelaatbaarheid (Beschikking van de Commissie van 17 juli 1962)

Van de marktdeelnemer kan niet worden gevergd dat hij het bewijs van de vervulling van de voorwaarden voor het recht om slechts aan de intracommunautaire heffing te worden onderworpen, uitsluitend door overlegging van certificaat DD 4 levert, indien hij op het moment van de grensoverschrijding der goederen voldoet aan de dan nog in de Staat van invoer toegepaste vormvoorschriften.

De Lid-Staat die geen maatregelen heeft genomen voor de materiële tenuitvoerlegging van de beschikking waarbij de verplichting tot overlegging van certificaat DD 4 werd ingevoerd, kan de nietvervulling van de daarin vervatte verplichtingen aan de marktdeelnemers niet tegenwerpen en moet tijdelijk andere passende middelen ten bewijze van de vervulling dier voorwaarden toelaten.

In de zaak 30-75,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Corte Suprema di Cassazione, in het aldaar aanhangig geding tussen

SpA Unil-It., gevestigd te Milaan,

en

Administratie van de Staatsfinanciën,

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van de beschikking der Commissie van 17 juli 1962 (PB nr. 76 van 24. 8. 1962, blz. 2140) en van en-

1 — Procestaal: Italiaans.

kele bepalingen van verordening nr. 13/64/EEG van de Raad van 5 februari 1964 houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de zuivelsector (PB nr. 34 van 27. 2. 1964, blz. 549),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart en A. O'Keeffe, Rechters,

Advocaat-Generaal: G. Reischl
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de verwijzingsbeschikking en de krachtens artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

Ingevolge een beschikking der Commissie van 5 december 1960 (PB nr. 4 van 20. 1. 1961, blz. 29) is de toepassing van het intracommunautaire regime op goederen in het handelsverkeer tussen Lid-Staten afhankelijk van de overlegging van certificaat inzake goederenverkeer model DD 1 of — al naar het geval — model DD 3. Het certificaat DD 1 wordt gebezigd bij rechtstreeks vervoer der goederen van de Lid-Staat van uitvoer naar de Lid-Staat van invoer en het certificaat DD 3 is het bewijsstuk in de overige gevallen.

Bij een beschikking der Commissie van 17 juli 1962 (PB nr. 76 van 24. 8. 1962, blz. 2140) voor landbouwprodukten die in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid aan intracommunautaire heffingen zijn onderworpen, werd als bewijsstuk voor de toepassing dier heffingen een certificaat DD 4 ingevoerd. De ingangsdatum voor het gebruik van dit certificaat hing bij deze produkten telkens af van de datum waarop een regime van intracommunautaire heffingen voor het betrokken produkt ging gelden. Voor melk en melkprodukten — waaronder kaas — was die datum 1 november 1964 ingevolge artikel 32 van verordening nr. 13/64/EEG van de Raad van

5 februari 1964 (PB nr. 34 van 27. 2. 1964, blz. 549) houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de zuivelsector, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 2, van 's Raads verordening nr. 82/64/EEG van 30 juni 1964 (PB nr. 105 van 1. 7. 1964, blz. 1626).

Na 1 november 1964 nu had de Italiaanse vennootschap SpA Van den Bergh, naderhand gefuseerd met SpA Unil-It., verzoekster in het hoofdgeding, uit de Bondsrepubliek Duitsland en uit Nederland reeds in oktober 1964 verzonden partijen kaas geïmporteerd onder dekking van certificaten DD 1 en DD 3 — blijkbaar de enige die de autoriteiten van de twee landen van uitvoer toentertijd konden afgeven.

De Italiaanse administratie was echter van mening dat, aangezien sedert 1 november 1964 bij invoer een certificaat DD 4 moest worden overgelegd, de betrokken produkten waren te behandelen als afkomstig uit derde landen en dat hierover invoerrechten ad lire 90 115 000 verschuldigd waren. Verzoekster vorderde restitutie hiervan voor de rechtbank te Milaan, die haar in het gelijk stelde. Na appel van de administratie werd verzoeksters vordering echter afgewezen door het Hof van Beroep te Milaan.

Het Corte di Cassazione, waar de zaak aanhangig werd gemaakt, meende dat zich hier vragen van uitlegging van het gemeenschapsrecht voordeden, en besloot overeenkomstig artikel 177 EEG-Verdrag het geding te schorsen en het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vragen voor te leggen:

a — 1) Of krachtens de voorschriften die in de zin van de artikelen 9 en 10 van het Verdrag zijn gegeven in de beschikking van de EEG-Commissie dd. 17 juli 1962 en in 's Raads verordening nr. 13/64 van 5 februari 1964, de rechtstreekse toepasselijkheid in iedere Lid-Staat van het bij die verordening ingevoerde stelsel van heffingen in de zuivelsector sedert de ingangsdatum, vastgesteld in artikel 32 dier nadien gewijzigde verordening en onafhankelijk van de uitvaardiging van nationale voorschriften in de onderscheiden Staten, medebrengt dat men voor toelating tot de communautaire behandeling het in die beschikking bedoelde certificaat DD 4 moet overleggen, overeenkomstig hetgeen door het Hof van Justitie in zijn uitspraak van 22 oktober 1970 in de zaak 12-70 is overwogen?

a — 2) Of zulks ook geldt wanneer voormelde datum met ingang van welke verordening nr. 13/64 van toepassing wordt, valt tussen de uitvoer uit een der Lid-Staten en de invoer in een andere Lid-Staat?

b) Zo ja, of de in voormelde verordening 13/64/EEG in het leven geroepen regeling — ex artikel 2, lid 1 en 2, van voormelde beschikking van 17 juli 1962 en aantekening II der bijlage junctis de laatste overweging van de considerans — alleen geldt bij rechtstreeks vervoer met een certificaat DD 1 volgens de beschikking der EEG-Commissie van 5 december 1960 (artikel 2, lid 1, eerste alinea, en lid 2) dan wel ook in de „andere gevallen" bedoeld in het afwijkend certificaat DD 3, eveneens voorzien in die beschikking van 5 december 1960 (art. 2, lid 1, tweede alinea)?

De verwijzingsbeschikking is op 22 november 1974 ingeschreven ter griffie van het Hof.

Het Hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Verzoekster in het hoofdgeding, de Commissie en de Italiaanse Regering hebben overeenkomstig artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut schriftelijke opmerkingen ingediend.

II — Krachtens artikel 20 van het Statuut ingediende schriftelijke opmerkingen

A — Opmerkingen van de Commissie

Na een uiteenzetting van de gemeenschapsregeling over het gebruik van DD 1 certificaten bij rechtstreekse invoer en een Lid-Staat uit een andere Lid-Staat, van DD 3 certificaten in andere gevallen (beschikking der Commissie van 5. 12. 1960) en van het later ingevoerde DD 4 certificaat voor landbouwprodukten die onder intracommunautaire heffingen vallen (beschikking der Commissie van 17. 7. 1962), merkt de Commissie op dat verordening nr. 13/64 een gemeenschappelijke ordening der markten in de zuivelsector bracht, op grond waarvan ter verzekering van de gemeenschapspreferentie intracommunautair lagere heffingen worden toegepast dan op produkten uit derde landen.

Wat de eerste vraag betreft, leidt de Commissie uit het arrest van het Hof van 22 oktober 1970 (zaak 12-70, Craeynest en Vandewalle t. Belgische Staat, Jurispr. 1970, blz. 905) af dat de verplichting om voor de betrokken produkten vanaf 1 november 1964 uitsluitend gebruik te maken van certificaat DD 4, enerzijds volgt uit de sedert die datum rechtstreeks toepasselijke verordening nr. 13/64 en anderzijds uit de beschikking der Commissie van 17 juli 1962 die verbindend is in al haar onderdelen, onafhankelijk van nationale uitvoeringsmaatregelen. Ook deze beschikking is rechtstreeks toepasselijk, daar zij niet van voorwaarden is voorzien en voldoende duidelijk is.

Nationale uitvoeringsbepalingen konden derhalve geen rechten en verplichtingen doen ontstaan, doch vormen slechts een herhaling van die welke reeds waren vervat in de rechtstreeks toepasselijke gemeenschapsbepalingen.

Wat de tweede vraag betreft, meent de Commissie dat certificaat DD 4 eveneens moest worden gebruikt in het geval dat de datum van inwerkingtreding van verordening nr. 13/64 lag tussen de dag van uitvoer der waren uit de ene Lid-Staat en die van invoer in de andere Lid-Staat. Bij de op 1 november 1964 in werking getreden verordening nr. 13/64 was voorlopig een gemeenschappelijke marktordening voor zuivelprodukten tot stand gebracht met intracommunautaire heffingen die voor het behoud van de gemeenschapspreferentie lager waren dan de heffingen op importen uit derde landen. Vanaf 1 november 1964 moest dan ook met volstrekte zekerheid kunnen worden vastgesteld of een produkt in aanmerking kwam voor de intracommunautaire voorkeursbehandeling van verordening nr. 13/64. Het enige bewijsstuk hiervoor was certificaat DD 4, ingevolge de beschikking van 17 juli 1962, met name artikel 3, lid 2. De importfirma had zich trouwens kunnen beroepen op de tweede alinea van artikel 3, lid 1, der beschikking, waar juist ter bescherming van rechtmatige belangen van particulieren wordt bepaald dat certificaat DD 4 ook na de uitvoer van de betrokken goederen kan worden verkregen, „indien de overlegging bij de uitvoer achterwege is gebleven ten gevolge van dwaling of onopzettelijk verzuim".

Wat de derde vraag betreft, merkt de Commissie op dat certificaat DD 4 slechts kon worden gebruikt voor goederen die „rechtstreeks worden vervoerd van de Lid-Staat van uitvoer naar de Lid-Staat van invoer". De definitie van „rechtstreeks vervoer" in artikel 2, lid 2, van de beschikking van 17 juli 1962 is gelijk aan die in artikel 2 van de beschikking van 5 december 1960 met betrekking tot certificaat DD 1. Hieruit volgt dat voor landbouwprodukten certificaat DD 4 in de plaats is gekomen van certificaat DD 1 met dien verstande dat certificaat DD 3 voor deze produkten niet meer mocht worden gebruikt, zodra zij in aanmerking kwamen voor intracommunautaire heffingen. Immers, certificaat DD 3, waarvan de afgifte niet afhankelijk is van de verificaties die zijn voorgeschreven voor de aan landbouw-

heffingen onderworpen produkten, biedt geen garantie dat het betrokken produkt voldoet aan de in verordening nr. 13/64 gestelde voorwaarden voor toepassing van het intracommunautaire regime.

B — Opmerkingen van verzoekster in het hoofdgeding

De firma Unil, verzoekster in het hoofdgeding, komt op tegen de verwijzing door het Corte di Cassazione naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 oktober 1970 (zaak 12-70, Craeynest en Vandewalle t. Belgische Staat). Daar ging het om sluikinvoer met de mogelijke nasleep van een strafvervolging, terwijl het hier gaat om een alleszins rechtmatige invoer van zuivelprodukten die onbetwist afkomstig waren uit andere Lid-Staten.

Verordening nr. 13/64 had per 1 november 1964 voor zuivelprodukten uitsluitend een heffingsstelsel ingevoerd, maar voor de Lid-Staten geen enkel bindende regel gegeven omtrent de procedure en de handelwijze ter controle van de communautaire oorsprong der ingevoerde goederen. Ook de beschikking der Commissie van 17 juli 1962 verplicht de Lid-Staten niet certificaat DD 4 als enig bewijsmiddel van de communautaire oorsprong te aanvaarden. De certificaten DD 1, DD 3 en DD 4 waren alleen ingevoerd om de controle op de vervulling van de voorwaarden voor toepassing van het communautair regime te vergemakkelijken en gelijk te trekken. De douaneautoriteiten mochten echter ook alle andere bewijsstukken voor de communautaire oorsprong van de waren blijven verlangen.

In casu was het uitsluitend gebruik van certificaat DD 4 met ingang van 1 november 1964 noch in de Italiaanse noch in de gemeenschapswetgeving dwingend voorgeschreven. Trouwens, Unil had zich dit certificaat ook onmogelijk kunnen verschaffen, omdat de douaneautoriteiten ten tijde van de uitvoer in oktober 1964 volgens de toen geldende bepalingen alleen certificaten DD 1 en DD 3 voor zuivelprodukten afgaven.

Het is in strijd met de geest van de gemeenschapsregelingen om het regime voor importen uit „derde" landen toe te passen op importen van produkten die zijn voorzien van certificaten waaruit de communautaire oorsprong onbetwistbaar blijkt.

Bij beschouwing van de tweede vraag wordt de onrechtmatigheid van de weigering der douane om op de onderhavige import de communautaire behandeling toe te passen, nog eens extra belicht. De goederen waren vergezeld van een certificaat DD 1 en een certificaat DD 3. Overeenkomstig artikel 2 van de beschikking van 5 december 1960 werden deze goederen, althans die onder dekking van certificaat DD 3, dus niet „rechtstreeks vervoerd" — in de zin van genoemd artikel 2, lid 2 — van de uitvoerende naar de invoerende Lid-Staat. Maar volgens artikel 2, lid 1, van de beschikking van 17 juli 1962 „kan het certificaat inzake goederenverkeer van het model DD 4 slechts worden gebezigd voorzover de goederen waarop het betrekking heeft, rechtstreeks van de Lid-Staat van uitvoer naar de Lid-Staat van invoer worden vervoerd". In lid 2 van dit artikel is het begrip „rechtstreeks vervoer" net zo omschreven als in artikel 2 van de beschikking van 5 december 1960 ten aanzien van certificaat DD 1. Hieruit moet worden geconcludeerd dat uitsluitend voor rechtstreeks geïmporteerde, aan intracommunautaire heffingen onderworpen landbouwprodukten certificaat DD 4 in de plaats is gekomen van certificaat DD 1. Bij niet-rechtstreeks vervoer blijft certificaat DD 3 van toepassing.

C — Opmerkingen van de Italiaanse Regering

Op de eerste vraag heeft het Hof volgens de Italiaanse Regering reeds een passend antwoord gegeven in zijn arrest van 22 oktober 1970 (zaak 12-70, Craeynest en Vandewalle t. Belgische Staat): het intracommunautair regime kan alleen toepassing vinden bij overlegging van een certificaat DD 4 en de Lid-Staten mogen

geen andere middelen dan dit certificaat aanvaarden voor het bewijs dat de goederen van communautaire herkomst zijn of zich in het vrije verkeer bevinden. De eis dat in alle Lid-Staten gelijke bewijsmiddelen voor de communautaire herkomst worden gebezigd, brengt mee dat bij ontbreken van nadere nationale uitvoeringsbepalingen voor het gebruik van certificaat DD 4, geen communautaire voorkeursbehandeling kan worden verleend. Bij de tweede vraag merkt de Italiaanse Regering op dat de Commissie blijkens artikel 32, laatste alinea, van verordening nr. 13/64, via de beheerscomitéprocedure overgangsbepalingen had kunnen vaststellen. Daar de Commissie dit heeft nagelaten, was er — aldus de Italiaanse Regering — blijkbaar geen behoefte aan een correctief op het stelsel.

Bovendien hadden, als verzoekster dit had gevraagd, twijfelgevallen en met name het onderhavige geval kunnen worden geregeld met behulp van de bepaling in artikel 3, lid 1, tweede alinea, van de beschikking van 17 juli 1962, dat ingeval van onopzettelijk verzuim certificaat DD 4 bij uitzondering nog kan worden geviseerd nà de uitvoer van de betrokken goederen.

Aangaande de derde vraag meent de Italiaanse Regering dat bij de beschikking van 17 juli 1962 de aan landbouwheffingen onderworpen produkten uit het toepassingsgebied van de beschikking van 5 december 1970 werden gelicht en aan strengere voorwaarden voor toelating tot de intracommunautaire voorkeursregeling werden gebonden. Niet-rechtstreeks vervoer werd voortaan uitgesloten, zoals ook in andere sectoren dan de zuivel wel is geschied. Deze uitsluiting is inherent zowel aan de objectieve kwalificatie van onder een gemeenschappelijke marktordening vallende goederen als aan de kenmerken van een gemeenschappelijke marktordening met intracommunautaire heffingen die zijn afgestemd op der verhouding tussen de prijzen in de uitvoerende Lid-Staat en in de invoerende Lid-Staat.

Overwegende dat de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door de heer Maestripieri als gemachtigde, de Italiaanse Regering, ten deze vertegenwoordigd door de heer Zagari als gemachtigde, en verzoekster in het hoofdgeding, ten deze vertegenwoordigd door de heer Rossi, ter terechtzitting van 23 september 1975 mondelinge opmerkingen hebben gemaakt;

Overwegende dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 15 oktober 1975 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Corte Suprema di Cassazione van Italië bij beschikking van 22 november 1974, ingekomen ter griffie van het Hof op 18 maart 1975, krachtens artikel 177 EEG-Verdrag drie vragen heeft gesteld inzake de uitlegging van de beschikking der Commissie van 17 juli 1962 (PB nr. 76 van 24. 8. 1962, blz. 2140) en van enkele bepalingen van verordening nr. 13/64 van de Raad van 5 februari 1964 (PB nr. 34 van 27. 2. 1964, blz. 549), zoals gewijzigd bij verordening nr. 82/64 van de Raad van 30 juni 1964 (PB nr. 105 van 1. 7. 1964, blz. 1626);

2 Overwegende dat bij bedoelde beschikking bijzondere methoden van administratieve samenwerking inzake de toepassing van de in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid ingestelde intracommunautaire heffingen werden ingevoerd;

dat zij is gegeven ten vervolge op een dergelijke beschikking der Commissie van 5 december 1960 (PB nr. 4 van 20. 1. 1961, blz. 29) waarbij voor het algemene goederenverkeer tussen de Lid-Staten al naar het geval certificaten DD 1 en DD 3 ter overlegging aan de douane bij grensoverschrijding werden ingevoerd;

3 dat bij de litigieuze beschikking, in afwijking van die van 5 december 1960, voor goederen die bij grensoverschrijding aan landbouwheffingen zijn onderworpen, een bijzonder certificaat — DD 4 — werd ingevoerd, hetwelk bij toelating der goederen in de Lid-Staat van invoer dient te worden overgelegd om de goederen te doen onderwerpen aan de intracommunautaire heffingsregeling welke gunstiger is dan die, geldend voor goederen uit derde landen;

dat het certificaat DD 4 zo is opgesteld dat kan worden geverifieerd of is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van het intracommunautaire regime en met name of het inderdaad gaat om in de Gemeenschap voortgebrachte landbouwprodukten;

4 Overwegende dat bij verordening nr. 13/64 van de Raad houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de zuivelsector, zoals gewijzigd bij verordening nr. 82/64, voor de desbetreffende produkten, waaronder kaas, per 1 november 1964 een tweeledig heffingsstelsel voor het handelsverkeer met derde landen enerzijds en het intracommunautaire handelsverkeer anderzijds werd ingevoerd;

dat met ingang van deze datum, voor de toepassing van het stelsel van intracommunautaire landbouwheffingen, ingevolge de artikelen 1 en 4 van de beschikking van 17 juli 1962 een certificaat goederenverkeer DD 4 binnen een maand te rekenen van de dag waarop het door de douane van de Lid-Staat van uitvoer was geviseerd, moest worden overgelegd op het douanekantoor van de Lid-Staat van invoer, waar de goederen werden aangegeven;

5 Overwegende dat het in de zaak voor het Corte di Cassazione gaat over partijen kaas die na 1 november 1964 in Italië zijn ingevoerd uit de Bondsrepubliek Duitsland en Nederland, doch in oktober 1964 waren verzonden onder dekking van deels certificaten DD 1 (voor het rechtstreekse vervoer) en deels certificaten DD 3 (voor het als niet-rechtstreeks aangemerkte vervoer);

6 dat de firma Unil naar haar zeggen niet in staat was zich voor de betrokken zendingen genoemd certificaat DD 4 door de Duitse en de Nederlandse administratie te doen uitreiken;

7 dat anderzijds op de datum van de betrokken invoer, voorzover gelegen vóór 19 november 1964, in Italië zelf nog geen enkele wettelijke bepaling of bestuursrechtelijke maatregel was getroffen om de verplichting tot overlegging van een certificaat DD 4 uit te strekken tot de in verordening nr. 13/64 bedoelde goederen;

dat deze verplichting is neergelegd in een ministerieel rondschrijven van 19 november 1964, terwijl voor het tijdvak tussen 1 en 19 november bij telegrafische circulaire werd aangezegd dat zuivelprodukten in Italië tijdelijk zouden worden toegelaten onder vigeur van een stelsel van geschorste douanerechten (dazio in sospeso);

8 dat overigens eerst bij wetsdecreet van 23 december 1964 (Gazzetta Ufficiale van 23. 12. 1964) het tweeledige heffingsstelsel voor zuivelprodukten met werking vanaf 1 november 1964 werd ingevoerd;

9 dat volgens verzoekster in het hoofdgeding, die hiertoe tijdens de mondelinge behandeling verklaringen van haar correspondenten in de landen van uitvoer heeft overgelegd, haar pogingen om in november 1964 certificaten DD 4 te verkrijgen, zijn afgestuit op de weigering van de douaneautoriteiten in genoemde landen;

10 dat circa 18 maanden na de invoer de Italiaanse administratie de in het handelsverkeer met derde landen geldende heffingen van verzoekster in het hoofdgeding heeft gevorderd op grond dat de invoer niet had plaatsgevonden onder dekking van een certificaat DD 4;

Ten aanzien van de eerste vraag

11 Overwegende dat het Hof in de eerste plaats wordt gevraagd of uit kracht van de beschikking van 17 juli 1962, juncto verordening nr. 13/64 van de Raad van 5 februari 1964, de rechtstreekse toepasselijkheid in iedere Lid-Staat van het bij die verordening ingevoerde heffingsstelsel sedert 1 november 1964 en onafhankelijk van de uitvaardiging van nationale voorschriften in de onderscheiden Lid-Staten medebrengt dat men voor toelating tot de communautaire behandeling certificaat DD 4 dient over te leggen;

12 Overwegende dat verordening nr. 13/64 artikel 12, vanaf 1 november 1964 de toepassing van enig douanerecht of enige kwantitatieve beperking van gelijke werking in het handelsverkeer tussen Lid-Staten met betrekking tot de in de verordening bedoelde produkten verbiedt;

dat de verordening voor dit intracommunautaire handelsverkeer tijdens de overgangsperiode voorziet in een stelsel van heffingen waarvan de bedragen ingevolge artikel 8 door de Lid-Staten worden vastgesteld overeenkomstig de in de verordening genoemde criteria;

13 dat de verordening voor de marktdeelnemers het recht meebrengt om in het intracommunautaire handelsverkeer slechts te worden onderworpen aan een lagere heffing dan die op importen van dezelfde produkten uit derde landen;

14 dat ingevolge de beschikking van 17 juli 1962 de Lid-Staten gehouden zijn alleen een certificaat DD 4 te aanvaarden als bewijs dat is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de gunstigste heffing;

15 dat deze verplichting die is voorgeschreven ter voorkoming van misbruik nopens de wijze waarop de marktdeelnemer zijn recht dient te bewijzen, impliceert dat de betrokken Lid-Staten de marktdeelnemer in staat stellen aan deze bewijslevering te voldoen;

dat zulks niet het geval is zolang in de Lid-Staat van invoer nog niet de nodige maatregelen zijn genomen om overlegging van certificaat DD 4 verplicht te stellen, en de goederen aldus de grens wel moeten overschrijden onder dekking van de in de vroegere regeling voorgeschreven documenten;

16 dat derhalve van de marktdeelnemer niet kan worden gevergd dat hij het bewijs van de vervulling van de voorwaarden voor het recht om slechts aan de intracommunautaire heffing te worden onderworpen, uitsluitend door overlegging van certificaat DD 4 levert, indien hij op het moment van de grensoverschrijding der goederen voldoet aan de dan nog in de Staat van invoer toegepaste vormvoorschriften;

17 Overwegende dat artikel 3, lid 1, tweede alinea, van de beschikking van 17 juli 1962 weliswaar bepaalt dat „in uitzonderingsgevallen het certificaat inzake goederenverkeer van het model DD 4 kan worden geviseerd nadat de uitvoer

van de goederen waarop het betrekking heeft, is geschied, indien de overlegging bij de uitvoer achterwege is gebleven ten gevolge van dwaling of onopzettelijk verzuim";

dat echter deze bepaling ziet op andere gevallen dan die waarin de Lid-Staat de overlegging van een certificaat DD 4 nog niet verplicht heeft gesteld;

18 dat derhalve op de eerste vraag dient te worden geantwoord dat de beschikking van 17 juli 1962, juncto verordening nr. 13/64, zoals gewijzigd bij verordening nr. 82/64, voor de marktdeelnemer het recht heeft doen ontstaan om slechts de intracommunautaire heffing te betalen, op voorwaarde dat door overlegging van een certificaat DD 4 het bewijs wordt geleverd van de vervulling van de gestelde voorwaarden voor toepassing van de intracommunautaire heffing, doch dat de Lid-Staat die geen maatregelen heeft genomen voor de materiële tenuitvoerlegging van deze beschikking, de niet-vervulling van de daarin vervatte verplichtingen aan de marktdeelnemers niet kan tegenwerpen en tijdelijk andere passende middelen ten bewijze van de vervulling dier voorwaarden moet toelaten;

19 Overwegende dat met het antwoord op de eerste vraag de overige vragen zonder voorwerp zijn geraakt;

Ten aanzien van de kosten

20 Overwegende dat de kosten, door de Italiaanse Regering en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen voor het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen;

dat de procedure ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door het Corte Suprema di Cassazione bij beschikking van 22 november 1974 gestelde vragen, verklaart voor recht:

De beschikking van 17 juli 1962, juncto verordening nr. 13/64, zoals gewijzigd bij verordening nr. 82/64, heeft voor de marktdeelnemer het recht doen ontstaan om slechts de intracommu-

nautaire heffing te betalen, op voorwaarde dat door overlegging van een certificaat DD 4 het bewijs wordt geleverd van de vervulling van de gestelde voorwaarden voor toepassing van de intracommunautaire heffing, doch de Lid-Staat die geen maatregelen heeft genomen voor de materiële tenuitvoerlegging van deze beschikking, kan de niet-vervulling van de daarin vervatte verplichtingen aan de marktdeelnemers niet tegenwerpen en moet tijdelijk andere passende middelen ten bewijze van de vervulling dier voorwaarden toelaten.

Lecourt Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op achttien november negentienhonderdvijfenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President

R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL G. REISCHL VAN 15 OKTOBER 1975 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Tot goed begrip van het prejudicieel verzoek dat voor ons ligt, zij eerst het volgende opgemerkt.

Volgens artikel 9, lid 2, EEG-Verdrag zijn de bepalingen inzake de afschaffing van de douanerechten en kwantitatieve beperkingen tussen de Lid-Staten — dat wil zeggen die van hoofdstuk 1, eerste afdeling, en hoofdstuk 2, Titel I, Tweede Deel van het Verdrag — „van toepassing op de produkten welke van oorsprong zijn uit de Lid-Staten alsook op de produkten uit derde landen welke zich in de Lid-Staten in het vrije verkeer bevinden". Luidens artikel 10, lid 2, stelt de Commissie vast „op welke wijze de administratieve samenwerking inzake de toepassing van artikel 9, lid 2, zal geschieden . . .".

Allereerst is dit gebeurd bij een beschikking van 4 december 1958 „betreffende het gebruik van een certificaat voor het goederenverkeer tussen de Lid-Staten . . ."

1 — Vertaald uit het Duits.